

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Lucas 24, 50 - 53
Middagdienst

Broeders en zusters, we zijn deze morgen bij elkaar gekomen om onder de zegen en in aanwezigheid van de Here de hemelvaart van de Here Jezus te vieren. We willen daarbij in het bijzonder stilstaan bij het feit dat de Here Jezus al zegenend ten hemel is gevaaren. Waardoor wij als kerk weten dat Hij nog altijd over ons waakt en voor ons zorgt en wij ons veilig mogen voelen in zijn huis. Over die veiligheid die wij in Gods huis ervaren willen we na de zegen-groet van de Here zingen met de woorden van Psalm 27 de verzen 3 en 4

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen: Psalm 27 : 3 en 4**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Handelingen 1 : 1 - 11**
- 6. Zingen: Gezag 24 : 1 en 2 (zingen over de intocht van de HJ in de hemel)**
- 7. Tekst ; Lucas 24 : 50 – 53**
- 8. Zingen: Lied 234 : 1 en 2**
- 9. Belijdenis van ons geloof met de woorden van de Apostolische geloofsbelijdenis op de wijs van Gezag 3**
- 10. Dankzegging en gebed**
- 11. Slotzang : Gezag 23 : 4, 5 en 6**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes

Afscheid nemen van mensen die ie lief zijn, doet pijn. Hoe sterker de band is, hoe pijnlijker. Er zijn mensen die vanwege die pijn, het moment van afscheid nemen dan ook zo kort mogelijk maken. Geen emotionele taferelen. Een snelle kus en dan wegwezen. Toch neemt zo kon afscheid de pijn niet weg.

In die zin zijn de emoties en de handelswijze van de apostelen bevreemdend. Zij zijn absoluut niet verdrietig over het vertrek van de Here Jezus van deze aarde. Vers 52 vermeldt dat zij met grote blijdschap terugkeren naar Jeruzalem als de Here Jezus is opgevaren naar de hemel. En dat niet omdat zij de Here Jezus niet liefhadden. Integendeel, zij hadden Hem zeer lief. Maar toch zijn ze vol vreugde. Want ze weten, ook al is Christus naar de hemel opgevaren. Hij is toch altijd bij ze. Christus neemt afscheid van de apostelen onder de verzekering dat Hij altijd bij ze blijft.

En het thema voor de preek luidt daarom aldus:

Christus neemt afscheid van zijn kerk op aarde onder de belofte van zijn voortdurende aanwezigheid

We zien hoe deze belofte

1. gestalte krijgt in de zegen van Christus

2. en bevestigd wordt in de blijdschap van de apostelen

We zullen dus allereerst zien hoe de belofte van Christus voortdurende aanwezigheid op aarde gestalte krijgt in de zegen die Hij uitspreekt. Waarom konden de apostelen

blij zijn, terwijl de Here Jezus opsteeg naar de hemel? Dat was omdat zij wisten dat Hij hun niet alleen zou achterlaten. Verschillende malen had de Here Jezus de elf al gezegd, dat Hij hen niet alleen zou achterlaten. De Here zegt het in Johannes 14 vers 18 zo: "Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u. (..) Te dien dage zult u weten, dat Ik in mijn Vader ben en u in Mij en Ik in u." De Here spreekt hier dus over een heel intieme eenheid, die ze op die dag zullen leren kennen. Een eenheid waarbij Hij dus in ons is en wij in Hem. Wat ze zich daar precies bij moesten voorstellen, zal waarschijnlijk dan niet duidelijk zijn geweest. Maar ze wisten wel dat er dus iets, heel wonderlijk te gebeuren stond.

En in de verzen van onze tekst toont de Here Jezus nogmaals dat Hij ze niet als wezen zal achterlaten. In vers 49, het vers voorafgaande aan onze tekst had Hij ook al op die

uitstorting van de Heilige Geest geweest. Daar deed de Here Jezus de belofte van de Vader op de elf apostelen neerkomen. En uit het tekstverband blijkt dat we daarbij ook moeten denken aan de komst van de Heilige Geest. Want in vers 48 zegt Jezus dat de apostelen de getuigen zijn van alles wat er met Hem gebeurd is. Zijn lijden en zijn opstanding uit de doden. Ze zullen Christus gaan verkondigen. En dat niet uit eigen kracht, maar uit de kracht van de Geest. In vers 49 wordt er dan ook gesproken over een kracht uit de hoge waarmee de apostelen bekleed zullen worden.

Kortom, de hele hemelvaart van de Here is door Hem verbonden met de uitstorting van de Heilige Geest. De pijn van zijn vertrek wordt ruimschoots gecompenseerd door de belofte van de komst van de Geest van Christus. En het feit dat de Here hen dan ook niet alleen zal achterlaten wordt prachtig zichtbaar in zijn houding bij zijn hemelvaart. Want wat was zijn laatste daad hier op aarde? Hij hief zijn handen op en zegende zijn discipelen.

Wat betekende deze zegening? Dat is moeilijk precies te zeggen, omdat de woorden die onze Heiland heeft uitgesproken niet vermeld staan. Gezien dit feit mogen we er wel van uitgaan, dat het om een algemene zegen gaat. Maar wat is eigenlijk het karakter van zo'n zegen? Wat is so-wie-so het karakter van een zegen? Wat is voor u liet karakter van de zegen aan het einde van de dienst? Wordt daar een vrome wens uitgesproken? Nee. Broeders en zusters. Het is maar niet een vrome wens. Een zegen is een krachtig Woord van God voor zijn kinderen. Vanuit de post-moderne cultuur waarin we leven, staan we behoorlijk sceptisch tegenover woorden en beloften. Er zijn in het verleden zoveel grote beloften gedaan. Met groot optimisme is het communisme gepredikt, het socialisme en het liberalisme. En wat hebben ze uiteindelijk gebracht? Niet de heilstaat die ze beloofden. Ze hebben zelfs vaak een hoop ellende gebracht. Het devies vandaag de dag luidt: geen woorden, maar daden. Oftewel geen beloften, maar geld, een lease-auto en een eigen huis. De mens van vandaag heeft al genoeg lege woorden en holle klanken gehoord en hij zoekt daarom zijn zekerheid bij wat zichtbaar en tastbaar is. Bij de dingen en niet bij woorden.

Maar in de dagen van de Here Jezus wogen woorden zwaar. Zeer zwaar. Zo mag het opvallend heten, dat in het hebreuws het woord voor een zaak en het woord voor een woord één en hetzelfde woord is. Het woord *dabar* wordt zowel met woord, als zaak als ding vertaald. Blijkbaar hoort voor Israël het woord en de zaak die daarmee wordt aangeduid horen heel dicht bij elkaar. Je vindt die eenheid van woord en zaak ook heel duidelijk terug bij de evangelist Jo-

hannes. Bijvoorbeeld in Johannes 1. waarbij Jezus het Woord noemt. In den beginne was het Woord en Woord was bij God en het Woord was God. Jezus is het vleesgeworden Woord. Dat betekent alles wat er over Hem geprofeteerd is, is Hij ook. Hij is de volkomen vervulling van Gods beloften.

En zo is dan ook een zegenwoord, maar niet een vrome wens, waarvan de uitkomst onzeker is, maar een waar woord. Een woord met grote kracht. Een woord waar je blind op mag vertrouwen. Omdat Hij die dit woord spreekt betrouwbaar is. En dan doel ik niet op de predikant of eventueel de ouderling die dit woord spreekt, maar op God. God is het die de zegen geeft. Zo leerde God in Numeri 6 aan Mozes de bekende zegen en droeg hem op deze zegenspreuk aan de priesters te leren. En de Here eindigt, dan met: "Zo zullen zij mijn naam op de Israëlieten leggen, en Ik zal hen zegenen". Zo wordt dus door de ambtsdienst van de priesters de naam van de Here op zijn volk gelegd en Hij zegent zijn volk. En omdat het God is die spreekt is de zegen maar niet een vrome wens, maar een betrouwbare belofte van God. Want* om met Bileam te spreken, *"God is geen man, dat Hij liegen zou; of een mensenkind, dat Hij berouw zou hebben. Zou Hij zeggen en niet doen, of spreken en niet volbrengen?"* De zegen van de Here is dus een volkomen betrouwbaar woord. Als u dus zondags met de zegen van de Here uit de kerk gaat, dan gaat de Here ook werkelijk met u mee. Dan zegent Hij u en behoudt Hij u. Dan doet Hij zijn aangezicht over u lichten en is u genadig. Dan verheft Hij zijn aangezicht over u en geeft u vrede.

En daarom konden de apostelen dus toch blij zijn. Ondanks het feit dat de Here Jezus naar de hemel was opgevaren. Want ze waren door de Zoon van God zelf gezegend. En wie zou dat Woord kunnen weerstaan? Als extra bekrachtiging hief de Here daarbij ook nog zijn handen omhoog. Hij spreidt zijn handen over de apostelen uit. Als een teken dat God hen onder zijn hoede neemt. Want dat is het beeld van de uitgespreide armen bij de zegen» He? is de sterke hand en de uitgestrekte arm van God die over zijn volk wordt uitgespreid, Dezelfde uitgestrekte arm en de sterke hand die Israël uit Egypte heeft gevoerd. God arm en hand die zijn volk beschermen. Die het kwaad afweren en het volk wegvoeren als dat nodig is. God is met zijn handelende macht in het midden van zijn volk. Zodat het duidelijk is, dat Hij met zijn macht aanwezig is om te doen wat Hij ons belooft. En die arm wordt nu over de apostelen uitgestrekt. En terwijl de Here Jezus hen zo zegende werd Hij opgenomen naar de hemel en scheidde Hij van hen.

Dat is het laatste wat de apostelen van de Here in zijn menselijke natuur op aarde hebben gezien en gehoord. Wat een machtig afscheid. Niet vluchtig. Niet vol onzekerheid over de vraag of ze elkaar ooit zouden terugzien. Niet vol vragen naar het waarom van dit afscheid. Want in deze zegen en die uitgestrekte armen, was duidelijk dat Christus nu wel lichamelijk van hen gescheiden werd. maar zijn hart en zijn zorg en zijn liefde bij hen op aarde was. Ja. dat Hij altijd bij hen blijven zou. Zo krijgt dus de belofte van Christus' blijvende aanwezigheid hier op aarde gestalte in de zegen over zijn apostelen.

Maar daar blijft het niet bij: die blijvende aanwezigheid wordt ook nog bevestigd door de blijdschap van de apostelen. Menselijkerwijs zou je verwachten dat Petrus en Johannes, Andreas en Fillipus. Bartolomeüs en Matteüs. Tomas en de andere Jacobus, Simon de Zeloot en Judas de zoon van Jakobus in rouw zouden zijn. Niet omdat Christus gestorven zou zijn. maar omdat ze afscheid van Hem hadden moeten nemen. Omdat ze van Hem gescheiden waren. Zoals een man en vrouw, wiens huwelijk op de klippen gelopen is rouwen. Rouwen om het verlies van de ander, ook al kunnen ze niet meer met die ander door de deur.

Maar de elf rouwen geen moment. Integendeel, zij keren met grote blijdschap terug naar Jeruzalem en zij zijn voortdurend in de tempel, om God te loven. Omdat ze weten, dat hun Here wel van hen is weggegaan maar hen niet in de steek laat. Ja. dat het zelfs beter voor hen is dat Hij naar de hemel ging. Wat vormt dat een tegenstelling met hun gemoedstoestand in Johannes 16 vers 6. Toen was het hart van de apostelen vervuld geweest met verdriet, omdat Jezus had gezegd, dat Hij heen zou gaan. Ze waren dus toen maar niet een beetje verdrietig geweest, maar hun hart was vervuld geweest van droefheid. Maar nu het zover is. dat Christus werkelijk is weggegaan is hun hart vol blijdschap.

Hoe is zo'n omslag mogelijk? Omdat ze toen nog zo weinig begrepen hadden van Christus en zijn werk. Maar nu begrijpen ze alles, Zo begrijpen ze. dat de dood van de Here niet het einde van hun hoop is geweest, maar integendeel het heerlijke begin was van een nieuwe hoop voor arme zondaars. Omdat we door Christus met God verzoend zijn. En zo begrijpen ze ook dat de hemelvaart van de Here Jezus, maar niet het begin van een langdurig afscheid was. Maar dat Hij spoedig zou terugkeren in hun midden. Wel niet in zijn menselijke natuur. Maar in zijn Geest. En die Geest zal op hen allen komen. En die Geest zal hen in bezit gaan nemen en hen vervuilen met een enorme kracht, met

enorme kennis en wijsheid. Hij zal hen de weg wijzen tot de volle waarheid. En alles wat Hij zal zeggen, zal Hij uit Christus Zelf nemen en het dan aan hen bekend maken.

Zo waren ze dus vol blijdschap. Vol blijdschap over alles wat er gebeurd was in de afgelopen tijd. Vol verwondering over het verlossingswerk van de Here Jezus en het herstel dat Hij op aarde brengt. Waarvan de vele genezingen en wonderen die Hij heeft gedaan voorboden waren. En ze waren vol verwachting over wat komen gaat. Als de Geest van Christus over hen uitgestort zal worden en zij vervuld van deze Geest de heerlijke werken van God en Christus bekend zullen mogen maken.

Zo hebben ze dus alle reden om God te loven en te prijzen. En op ieder gebedsuur, want dat wordt waarschijnlijk bedoeld met dat woordje "voortdurend" zijn ze dan ook in de tempel, om God hun dank te bewijzen.

En dat is ook wat ons past op een dag als vandaag. Want ook voor ons is de hemelvaart van onze Heiland niet een triest feit. een moment van afscheid, maar een moment van grote blijdschap. En dat niet alleen omdat Hij nu als overwinnaar de hemel is binnen gegaan. Maar ook omdat Hij daar in diepe verbondenheid voor ons bezig is. Als de Middelaar tussen de hemel en de aarde. Als de Middelaar tussen God en ons. Doordat Hij daar. ten overstaan van zijn Vader voor u en voor mij pleit om vrijspraak op grond van zijn eigen offer. Omdat Hij daar bezig is een plaats te bereiden. Want in Hem hebben wij ons vlees in de hemel, want als ons Hoofd, zal Hij ook ons zijn leden tot Zich nemen. Zo zullen wij ooit van deze aarde naar Je hemel gaan. En vanuit de hemel heeft Hij zijn Geest naar de aarde gestuurd, om ons tot Zich te trekken. Om ons het zaligmakend geloof te geven, waardoor wij mogen leven, vandaag, morgen, ja tot in eeuwigheid. Dat zijn de heerlijke gaven die onze Drieënige God voor ons bereid heeft. Laten wij dan gaan doen. wat de apostelen deden, de naam van onze loven en prijzen door het zingen van Lied 234.

Amen